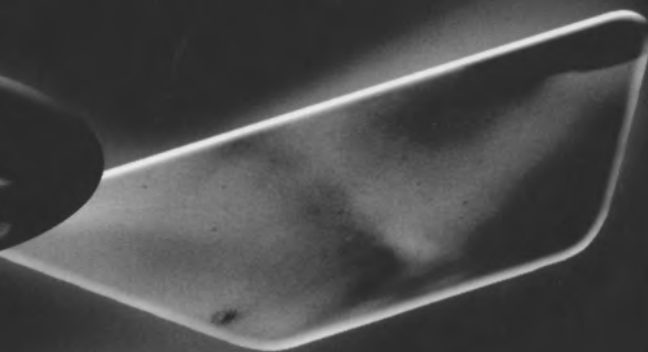
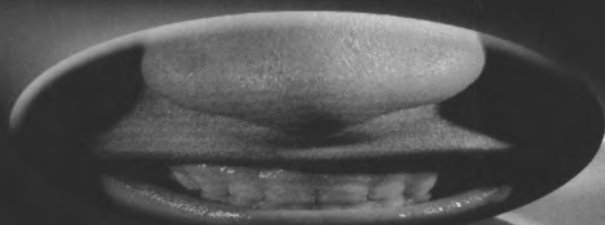

BRAD FRASER

**NIEZIDENTYFIKOWANE
SZCZĄTKI LUDZKIE**

i

PRAWDZIWA NATURA MIŁOŚCI

TEATR IM. STEFANA JARACZA W OLSZTYNIE
Dyrektor naczelny i artystyczny - Zbigniew Marek Hass

– Przestałem starać się być kimkolwiek – powiedział. – Miałem w życiu tylko jeden cel: odsunąć się jak najdalej od świata, zamieszkać gdzieś, gdzie nic już mnie nie zrani. Usiłowałem stopniowo wyzbyć się przywiązań, zrezygnować ze wszystkiego, na czym dawniej mi zależało. Chciałem osiągnąć stan zobojętnienia tak głębokiego i wzniosłego, że chroniłoby mnie ono przed każdym następnym ciosem. Pożegnałem się z tobą, Anno. Pożegnałem się z książką; pożegnałem się z myślą o powrocie do domu. próbowałem nawet pożegnać się z samym sobą. Pomału upodabniałem się do pogodnego Buddy, kiedy tak siedziałem w kątce, nie zwracając uwagi na otaczający mnie świat. Gdyby nie ciało – gdyby nie to, że żołądek albo kiszki upomniały się czasem o swoje prawa – może już nigdy nie ruszyłbym się z miejsca. Niczego nie pragnąć, mówiłem sobie, niczego nie posiadać, być niczym. Nie widziałem lepszego rozwiązania. W końcu wiodłem już niemal żywot kamienia. (...)

Paul Auster

„W kraju rzeczy ostatnich”
[w:] „Noir sur Blanc”
Szwajcaria 1996

Większość nie ma świadomości nieszczęścia i zniewolenia w bogatym, zimnym świecie globalnego, neoliberalnego kapitalizmu. Człowiek jako jednostka redukuje sam siebie do zawsze dyspozycyjnego, giętkiego pracownika póletatowego ze strachu przed wykluczeniem ze wspólnoty aktywnych konsumentów. To jedyna wspólnota, jaka jeszcze istnieje. Wolność jest czasem wolnym, a szczęściem – niepopadnięcie w nieszczęście, ubóstwo, brak pracy i mieszkania. Wspólnota i solidarność przestały istnieć jako idealny cel wyemancypowanej jednostki. Ale kolektyw jako wspólnota wolnych, odpowiedzialnych za siebie i samostanowiących ludzi trwa ciągle w postaci tęsknoty, nawet jeśli prostytuuje się on jako zwiększająca produktywność praca zespołowa. Kto nie daje się tym zbyć, musi postawić sobie za cel zasadniczą zmianę istniejącego społeczeństwa.

Polem bitwy lat dziewięćdziesiątych było ciało, physis a nie psyche. Społeczne sprowadzało się do stosunku różnych cielesnych potrzeb do siebie nawzajem. Spotkania były wpadaniem na siebie mięsa, ciał grających własnym życiem. Jednak największym problemem ciała jest jego pragnienie zjednoczenia się z innymi ciałami: przez zdobycie i podporządkowanie. Problem ten radykalizuje się, gdy staje się sprawą życia i śmierci – w dobie AIDS to kolejny konflikt dnia codziennego.

Chodziło o obronę ciała przed niezamierzonymi nadużyciami, przed wchłonięciem, zranieniem, utowarowieniem. Chodziło również o to, by je poczuć, odnaleźć się w nim, także w zranieniu i zniszczeniu. Chodziło o opuszczenie go i przekroczenie (gender crossing – operacje zmiany płci – KoksEcstasySpeed). Ideałem było posiadanie tak wielu rzeczywistych ciał, jak to tylko możliwe, one właśnie powinny szaleńczo gnać lub marnieć. Ciało było ostatnim bastionem autonomii i samostanowienia. Konflikt o ciało osiąga szczyt nieodmiennie w jednym akcie przemocy: gwałt jest toposem lat dziewięćdziesiątych, jako nadużycie, wyzwolenie, jako sprawiedliwa kara. Tutaj powrót do teatru świętuje piękno w brzydocie, bezpodstawna przemoc, która odbiera mowę człowiekowi, wreszcie wzniosłość: w *Shopping & Fucking* Marka Ravenhilla pieprzenie nożem przynosi Gary'emu wybawienie, umożliwia chwilę prawdziwej miłości i spotkania; w *Ogniu w głowie* Mariusa von Mayenburga samospalenie Kurta jest zemstą i tryumfem prawdziwego życia.

Thomas Ostermeier

„Teatr w dobie przyspieszenia”
przedruk za „Didaskaliaми” nr 36/2000

**SPEKTAKL DYPLOMOWY
III ROKU STUDIUM AKTORSKIEGO**

BRAD FRASER

**NIEZIDENTYFIKOWANE SZCZĄTKI LUDZKIE
I PRAWDZIWA NATURA MIŁOŚCI**

(Unidentified Human Remains and the True Nature of Love)
przekład – Marta Gil-Gilewska

obsada

David – MARCIN ROZPARA
Candy – KATARZYNA KROPIDŁOWSKA
Bernie – MARCIN TYRLIK
Kane – MARIUSZ KORPOLIŃSKI
Robert – MARCIN TOMASIK
Jerri – AGNIESZKA RADASZKIEWICZ
Benita – BARTOSZ KOPEĆ

reżyseria, scenografia, opracowanie muzyczne
RAFAŁ MATUSZ

asystent reżysera
Bartosz Kopeć

asystent scenografa
Maciej Olkowski

realizacja świateł
Jerzy Świtoń

sufler / inspicjent
Maria Filipkowska

realizacja dźwięku
Ryszard Grabowski

PREMIERA – 18 XI 2000 r.

*Spektakl zrealizowano przy wsparciu finansowym
Ambasady Kanady w Polsce*

redakcja programu – Elżbieta Lenkiewicz
projekt graficzny – Adam Szawdzianiec